

venter paa, at den danske Eksport skal komme igen. Men netop fordi vor Industrieksport er saa ung, er i saa hastig Udvikling, endnu har saa lidet fast Fæste omkring paa Eksportmarkederne, er det Slag, der rettes mod den i dette Øjeblik, dobbelt skæbnesvangert. Det er indlysende, at ikke mindre alvorlig er Situationen paa Hjemmemarkedet, hvor Importen udelukkende, takket være Stigningen i Kroneværdien, kommer ind med en Præmie paa 30—40 pCt. Jeg forstaaer ikke, at den højtærede Socialminister, den Minister, som har de største Ord, de største Løfter, de største Veksler paa Fremtiden paa sin Samvittighed, eller i alt Fald staaende i Rigsdagstidendes Referater, tør omgaaes saa letsindigt med dette alvorlige Problem. Ingen vil forlange af en socialdemokratisk Minister, at han skal gaa i Spidsen med at tvinge Lønnen ned efter en urimelig Maalestok. Det ved Ministeren meget godt, at vi heller ikke forlanger, men vi maa forlange, alle maa forlange, og Udviklingen vil forlange af den højtærede Minister, at dette Problem bliver taget paa en anden Maade her til Lands, end det hidtil er sket under denne Lovs Behandling.

Jeg skal nævne et Par ganske enkelte Tal fra Industrien for at vise, hvad vi er ude for. Jeg skal som Illustration af Forskellen i Produktionsevnen, Produktionskraften mellem Danmark og Tyskland i Øjeblikket indenfor et bestemt Fag, Jernindustrien, nævne, at en tysk faglært Arbejder i Øjeblikket har 80 danske Øre i Timen, medens den tilsvarende danske Arbejder har 220 Ø. Jeg skal nævne et Eksempel, der er endnu grellere, idet det er mere aktuelt, da det viser, hvad Kronehaussen har bevirket paa Arbejdslønnen Omraade. Det angaar en dansk Virksomhed med to Fabrikker, en i København og en i Malmø. Inden den danske Kronehausse begyndte, var Arbejdsomkostningerne og Lønoms-kostningerne pr. produceret Vareenhed væsentlig ens i Malmø og i København; men takket være Kronehaussen, er de paagældende Omkostninger i Malmø nu 50 danske Kroner, i København 72 danske Kroner. Hvis Ministeren tror, at han kan afvise de alvorlige Dybder i det Problem, der ligger bagved de enkelte Tal, jeg her har nævnt, med en haanende Bemærkning om, at vi udelukkende er Løntrykkere og ræber: Ned med Lønnen og spænd Livremmen ind! — saa tager han fejl. Det er et alt for alvorligt Problem. Hvis den danske Produktion, den danske Industri, de Erhverv, som de danske Arbejdere væsentlig lever af og beskæftiges i, er saa velstillede; har et saadant Forspring,

at de kan miste 30—40 pCt. af deres Indtægt, af den Pris de faar, i Løbet af faa Maaneder, ja, saa vil jeg melde mig som Meningsfælle af den højtærede Minister, saa er der noget i Vejen med Dividenderne og Profitterne og Tantiømerne o. s. v. Men tager vi Avisernes Børskursliste og gennemgaar Industriaktierne og Handelsaktierne og Bankaktierne, der samlet belyser Haandværkets og Industriens Arbejde, da ser jeg intet, der tyder herpaa. Vi hører om den danske Arbejder; vi har fra den ærede Ordfører Fr. Andersen (Holbæk A.) hørt en sympatisk Tale om de Ulykker, der kaldes ned over de arbejdsløses Hjem. Jeg tør sige om det konservative Folkeparti, der staaer Erhvervene saa nær, at det forstaaer vi; og at der er levende Villighed hos os til Handling indenfor rimelige Grænser, er givet. Men skulde vi sige, hvem der har betalt mest i dette Land for Deflationen, saa er det vel egentlig den danske Aktionær; er der nogen, der er blevet klippet og mishandlet, saa er det Aktionærerne, der er blevet klippet for deres Dividender og Profit og alt det, som den højtærede Socialminister levede højt paa før. Af de tørre Tal, af Kendsgerningerne læses det let i Kurslisterne, at der ikke er nogen at misunde paa det Omraade. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Regering: Hvis man overhovedet forstaaer Alvoren i, at Lønoms-kostningerne er revet fuldkommen ud af Niveau, hvorfor skal man da opretholde disse Lønninger, som er ude af Niveau, og som i Virkeligheden slet ikke kan opretholdes? Thi det er jo det, der er Kærnen i det hele, vi kan i Virkeligheden slet ikke opretholde dem. Hvis vi stod overfor et Ændringsforslag, en Tendens, i det Parti, jeg tilhører, og eventuelt ogsaa i Venstre til, at nu skulde Lønnen tvinges ned og Arbejderne skulde tvinges fra godt Arbejde ned til daarligt Arbejde, saa vilde jeg sige, at saa var den højtærede Ministers nu saa hule Harme berettiget. Men det er jo ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er at læse, hvad Arbejdsløshedsstatistikken viser, nemlig en Arbejdsløshed, der vokser med 4 000—5 000 om Ugen. Det viser, at disse Lønninger kan overhovedet ikke gives mere; det er Kærnen i Sagen.

Og denne Erhvervslivets manglende Evne til at give disse Lønninger, til at opretholde dette Niveau bliver forstærket, naar Produktionen overhovedet ingen Hjælp faar til at klare Overgangstiden, Krise-tiden; og jeg er bange for, at denne Overgangstid kan blive til en definitiv Undergangstid, hvis man ikke beslutter sig til